

עין משפט
דבר מצוה
אמר רבי עקיבא...
עין משפט
דבר מצוה

ספורת
השי"ס

אמר רבי עקיבא...
עין משפט
דבר מצוה

לנמיטה שמים. פי' ארבעה עשר רחוקים לנמיטה פי' נמי כלומר
במקום רגלינו לטעון והי' סתמא לנטות דאי במוציא ממנו
לנמיטה הא אמר בריש פ' המלניע (לקט: פס:) מחייב היה ר' מחוץ
במוציא חסד פי' לוריעה: שמוצניעין אותו לחזיר. פירוש
שרציו לימן לטובד טרביים או למטר
לו אלכל ישראל חסור לגדל חזיר:
דלא לימרו מיכל קח אכיל ליה
ועבר משום כל השקטו.
אמר רבי עקיבא דמטעמא מאן דהגב
טארין אין טעון שמיטה מרלה קאלמר
ללא לימרו דקאכיל ליה בלא שמיטה
ועוד דמי' קאלמר בסמוך בגבד חי
טמא דילמא מיי' וחכיל ליה בעטורא
לא חייש והיינו משום דמותר בלא
שמיטה ובתוספתא דמטעמא כרומות*
מיהו אכיל ארס חגיבים בין חזין
בין שטעוין ורשאי' דלמטר לאכלל
חי משום כל השקטו מי' מותר לחתוך
ממנו חכר ולאכלט על ידי רחיליה
ואין זו משום חכר מן החי ורשאי'
בכחו באלו טרפות (חולין דף סו')
מחייב דמפיק חגיבים אין טעוין
שמיטה מדחייב ואת כל כפש המיה
הרומשת בזמים אלו דגים ואת כל
כפש הטורף אלו חגיבים מדחייב
חגיבים אחר דגים שמטעמא דחזין טעוין
שמיטה כדגים ופיליו עוף הוה פטורין
ליה בלא כלטא חי לאו דהוקט לבהמה
דחלמך בהשחט (= כה: א):

ורע קישואין. משום האו וחייב כשי' גרגרין: ספוליא מנב חי (ב) כל
ספול. שמלניעין חזיו לקמן למהך צו כדמפרש רבי יהודה בספול
דמחתי: פס. הכי הוא כשאר חולניין וחייב בגרגורגה: ליטורם
כרמיס. לקמיה מפרש מאי הוא וחזי רפואתי: שמלניעיס אפולו לקמן
תורה אור כו'. ותיק מהאי טעמא גמי מחייב
ליה בגב טארן ומיהו אטמא פליג
דלא מלניע ליה לשהק דילמא אכיל
ליה כדלקמן: ג' בי עיבול. אלמא
ורע הבא מגרפין אחר חגיבי: פס
דוריס. מחלף טקן ורשין חגיבי
כל אחד ואחד וחדם טורח לזבל אחד
מחם אכל דלא זריע אין ארס טורח
לזרוע גרגיר אחד: ספוליא גרעינין.
גרעיני תמרה: בילף קלס. כגרגורגה
מביבלה טיהא קלה לבשל וזו טל
טרעולט: למשכון. כמו שטעמיס
לסוימן (פדוף) (א) לכל זיכר פסוק: אפרים
אומרים פי'. דמדל כללות חגיבי
חיניש ולא מינשו ואין לרדף לתת סימן
אכל חמם מינשו ומחייב סומלמא לסולח:
לנישנין. לזר עפות ובלגמי' לזי'ש:
מקפש של חזיר. גימין קשין כשכסדרה
שראש השמיטה של תפירה: זורי
דקליס. נגרים קלופיס לטעות סליס:
שפיס. לשהי בתי גימין: טורי דקל.
דקין מטורי וקן מן הסוב הגדל
כגימין ואלו ידעוין למח' מחיו:
פיניו גימין. כך טמא: ומשפסכס
בדיקלל דוד ובלגמי'. בדקל בחזר
אלו נכרך עדיין אלח כפיכ' חי' שגדל
כגימין וטורט: לטוכפס. לפתוח
הלב: גופכס. קנה: שימין. לאו
דוקא אלח ומכסכו כסויין הרבה כגון
זפת וטעוה על גבה וזלדמה: גושפסלי.
חוממות: ופלי ליה כליכרסא דשפסלי.
בזרוע השמאלי: וסימן לב כפול.
כגון זה שרדך בפתר לב לשמאל:
ואכיל לזיכר פלגס. בפתר דלחסיס:
ואי לא. אכיל ליה אלא שרי ליה:
מיפקר סלמוד. וחכמתו שלמד על ידו
נעקד ממנו: ופ' סבך. חב טמא לאו
לנגע' ליה לקמן לשהק: דילמא אכיל.
ואפ' למחן דלמח קמן אוכל כלות און
בי' מטוין עליו להפרישו מורה הוא
ללא יבינין ליה בידיס דתיגא (בימות דף
קד.) לא חלכלס לא חלכליס להזכיר
גדוליס על הקטיס: פי ספי ספור. חי
גמי דילמא אכיל ליה ואי משום דלחזי
איכור חכר מן החי' דהגב אין טעון
שמיטה וריח זביה מיהא *משום כל
השקטו במסכת מכות (דף טו:) כדרכ
כדלא חי' שזשיכס. מין מב טארין:
פליג. לאו משום דחייב דילמא אכיל ליה
חי אלא דילמא חייש וחכיל ליה וקאכיל
טמא אכל טארין פי' דלמא שפסלי
ליה. טיעוק ולחו אורחיה למיכליה:
הדרן עלך א"ר עקיבא

עין משפט

דבר מצוה

אמר רבי עקיבא

עין משפט

דבר מצוה

אמר רבי עקיבא

עין משפט

דבר מצוה

אמר רבי עקיבא

עין משפט

דבר מצוה

אמר רבי עקיבא

עין משפט

דבר מצוה

אמר רבי עקיבא

עין משפט

דבר מצוה

אמר רבי עקיבא

עין משפט

דבר מצוה

אמר רבי עקיבא

עין משפט

דבר מצוה

אמר רבי עקיבא

עין משפט

דבר מצוה

אמר רבי עקיבא

עין משפט

דבר מצוה

רבינו הגואל

ובי תנו ורע קישואין
שנים ורע דלועין
שנים ורע של המצור
שנים ריטון מלא סמ
לי שנים כשהוא אורח
לחייב דיהו לענין ובל
וחיל חזק כדי לזבל
כרשה אורח אכר רב
סמא כר זריע סמול
אזילי כשהוא אורח לזכר
חייב על ובל שיש
שיער לזבל אורח אכר
לזרוע כשהוא אורח אכר
מחה לזרוע גימין
אזילי (לזרוע) (א) זריע
וכשרה ורשאי' בלשון אכר
כמין טור חגיביה כשהוא
מן המצור או מן המצור
או מן צמר של נגעים
שאריתן אורח אכר
ספסותיה (ספס) (ב) של
מלה כשהוא בלשון
כמין הרבה זרועין
אין. זור דקל חזיר
דקל (בל שמוען) חזיר
דקל. חזיר שולחין
אורח לזרועין או חגיביה
וקולעין אלהן או
שפסותן אורח ושיש
אורח כמין חזיר. חזיר
דקל קליש חריית
והיינו חזיר. (ה) (היה)
הים כר ורעט (ג) ויש
שפירשונו בגמרא
שהוא לפי בלשון
ישפסולת אלא דמי חי'
בגמרא סוב גמרי.
צפורת כרמיס סמיני
חגיבי רבנן סברי חגב
חזי (ספס) כל שיהא
סמיני שמוצניעין אותו
לקמן לשקח בו כרמיבי
התשוטן בו כדמפרש
וחקשו לזרועות חזיר
אבל בגמ' כמילין
דמי וישערו כגרגורגות
ודוקא ספסותיה ויהא
סמיני און סמא חי' כל
שהוא ואסורין תק' סמי'
לא אכר חזיר מן חזי
כל שיהא אכר לך חזק
לא חזירי אוניש חגיבי'
חב סמא לקמן לשקח
חב דלמא חזיר ללמליה
ואפשי' חב חי' חזיר
נב לא ליהו ליה לקמן
דלמא חזיר ללמליה
כשהוא חי' וריח זביה
משום כל השקטו דהא
רב קאלמר ליה לרב
כגמא לא חזק רב
שמיטה אפסוק רלא
לימרו קא אכיל ליה וקא
עבד משום כל השקטו
וישמיטה חזיר איל
קמא ודבר הדרו על
אין קמא דהא וכן
אמר לך רבנן לא רגיל
סמא קמן למיכל דבר
חי' והאי רלא ריחי ליה
לקמן חב חי' סמא
לשקח בו לאו דלמא
אכיל ליה כשהוא חי'
אלא דילמא סמא וחיכל
ליה ר' יהודה סמא
בפתר קמא כשהוא שפסוק
סמא חי' או סמא בין
סמא דהא בין סמא הוא
קשי ליה ומפסוק סמא
ליה אבל מיכל לא
אכיל ליה:

הדרן עלך א"ר עקיבא

המצניע וכל ארס אין חיביון

עליו חלל כשיעורו.
תומה לר' רחמי' אפסוק' למימני
ליה הא חלל ליה חלל יומנך כפרק
כלל גדול (עלי דף עה:) (א) שאינו כשר
להניע חזי חזיב אלא המלניע*
מחקוק
במלך על לזרוע
חזיר והבגיס אין חיב
המצניע לרוע והדוגמא ולרפואה חייב בכל
עסקיניו כגון שהצניעו, ושבה למה הצניעו והשהא קא מפיק ליה סתמא
מדרו

המצניע ככל ספול

דהא חלשכיה: אלא כשיעורו. בכל אחד שיעור המפורס לו בזרעוין-מחסה ורע קישואין או דילועין או פול המלרי
שנים ובשאר דברים כגון יין או חולניין או גמי כשיעור המפורס בכלל גדול ובהמוליא: מור וספיניו. זה שהלניע פתוח
מכשיעור והוליו. אם חזר ומלך על לזרוע והכניסו: (ד) אינו מייב. בהכנסה זו אלא אם כן יש בו שיעור שלם דכיון דמלך עליו שלל
לזרוע ביעל מחשבתו וצרי הוא ככל ארס: ג' ימיני ספוליא ורע ככל ספול מייב. ואלף על גב דלא לנגעייה מעיקרא להכי
לזרוע דבעינה שיעורא הייט טעמא כדאמרן שאין ארס טורח להוליא גימא אחת לזריעה הלכך מוליא סמא ספסור עד שיהא בו שיעור
זבל זה שהוליא גימא אחת לזריעה כשהוא גלי דעתיה דמרה וחסדיה: אפר אפי. והאי מוליא לזריעה חייב אלא משום דלחשביה כגלענטו
לנגעייה מעיקרא, ומתניין דבעי מלניע, במוציא סמא קאלמר כגון לנטולו מבית חייב אלא משום דלחשביה כגלענטו
ואם חלמך כשר שט בכלל גדול (עה:) (ב) כל שאינו כשר להניע חזי חייב אלא מלניע הא מלניע חייב הכא במזין עסקין דלזניקין
למתיייה כגון שהצניעו האי מלניע לזרוע או לזוגמא וסכת למה מלניעו והסכת מפיק ליה כהמלן לנטולו מבית לבית:
(א) [ענין חז' פי' לה. דים לזולס וחז' חולין סו. דים גמלי'] (ב) [חולין סה: כהנו וכן מלא כספ' יין ונפי' לו: דים כדלאו כהנו גמי' וזו מלמח כפי' רתי] מהו
פרקי (ד) רשי' דים חז' ונכניסו וריע' חז' חייב הדין: (ה) ר' רחמי' אמר וכו' בכל גדול וכל חז' חייב
כשר להניע ואין מלניעין כמותו חז' חייב כולו וכד' ס' דים דמח' חז' חייב ור' רחמי' אמר וכו' חז' חייב
דל: (ו) חז' דים המלניע וכו' פ' כלל גדול וכל שאין כשר להניע ואין מלניעין כמותו חז' חייב:

אמר רבי עקיבא...
עין משפט
דבר מצוה

ורע קישואין שנים, ורע דילועין שנים, ורע פול
המצניע שנים, (ה) חלל חז' חייב כל שהוא, ממת
כגרגורגה, צפורת כרמיס בין חזיה בין מטה
כל שהוא שמוצניעין אותו לרפואה ר' יהודה
אומר אף המוציא חגב חי סמא כל שהוא
שמוצניעין אותו לקמן לשקח בו: גמי
ורמינהו חזיר חלל חזק כדי לזבל קלח של
כרוב דבר ר' ר' והכמים אומרים כדי לזבל
ברישא ארר רב פפא הא דוריע הוא דלא
זרע לפי שאין אדם טורח לזרועו אינימא
ארת לזריעה: ורע קישואין: תיד' ד' המוציא
גרעינין: אם לנמיטה שמים, אם לאביה
כמלא פי חזיר, וכמה מלא פי חזיר אתה אם
לחסיק כדי לבשל ביצה קלה אם לחשבון
שמים, אררם אומרים חמש תיד' ד' המוציא
שני גימין מונב הסוס ומונב הפרה חייב
שמוצניעין אותן לנישנין, מקשה של חזיר
ארת, צור דקל שמים, חזיר דקל אחת!
ציפורת כרמיס בין חזיה בין מטה כל שהוא:
מאי ציפורת כרמיס אמר רב פליא ביארי'
אמר אביי וכו' דקלא דקל דהא נבארא
ועבדי לה לחכמא, אכיל ליה לפלגא דימיני'
ופלגא דשמאלה רמי לה בגובתא דחושא
וחתיים לה בשיתין נושפיקו ותלי לה באיברא
דשמאלא וסימך' לב חכם לימינו ולב' קמא
כסיל לשמאלא ורמיס כמה דבעי וגמר כמה
דבעי ואכיל ליה לאידך פלגא דאי לא
מיעקר חלמודו: ר' יהודה אומר אף המוציא
כו: ותנא סמא סבר לא מיי' מועמא דילמא
אכיל ליה, וכו' הכי מפורש גמי דהא ר' ר' ר' ר'
הוא קאים קמיה דרב והוא קמעבר שמיטה
אפומיה אמר ליה שקליה דלא לימרו מיכל
קאכיל ליה וקעבר משום כל השקטו וחיכל
את נפשתיכם? אלא דילמא חזירי וחיכל
ליה ורבי יהודה או מייח, קמן מיספ' ספיד ליה:

ורע קישואין שנים, ורע דילועין שנים, ורע פול
המצניע שנים, (ה) חלל חז' חייב כל שהוא, ממת
כגרגורגה, צפורת כרמיס בין חזיה בין מטה
כל שהוא שמוצניעין אותו לרפואה ר' יהודה
אומר אף המוציא חגב חי סמא כל שהוא
שמוצניעין אותו לקמן לשקח בו: גמי
ורמינהו חזיר חלל חזק כדי לזבל קלח של
כרוב דבר ר' ר' והכמים אומרים כדי לזבל
ברישא ארר רב פפא הא דוריע הוא דלא
זרע לפי שאין אדם טורח לזרועו אינימא
ארת לזריעה: ורע קישואין: תיד' ד' המוציא
גרעינין: אם לנמיטה שמים, אם לאביה
כמלא פי חזיר, וכמה מלא פי חזיר אתה אם
לחסיק כדי לבשל ביצה קלה אם לחשבון
שמים, אררם אומרים חמש תיד' ד' המוציא
שני גימין מונב הסוס ומונב הפרה חייב
שמוצניעין אותן לנישנין, מקשה של חזיר
ארת, צור דקל שמים, חזיר דקל אחת!
ציפורת כרמיס בין חזיה בין מטה כל שהוא:
מאי ציפורת כרמיס אמר רב פליא ביארי'
אמר אביי וכו' דקלא דקל דהא נבארא
ועבדי לה לחכמא, אכיל ליה לפלגא דימיני'
ופלגא דשמאלה רמי לה בגובתא דחושא
וחתיים לה בשיתין נושפיקו ותלי לה באיברא
דשמאלא וסימך' לב חכם לימינו ולב' קמא
כסיל לשמאלא ורמיס כמה דבעי וגמר כמה
דבעי ואכיל ליה לאידך פלגא דאי לא
מיעקר חלמודו: ר' יהודה אומר אף המוציא
כו: ותנא סמא סבר לא מיי' מועמא דילמא
אכיל ליה, וכו' הכי מפורש גמי דהא ר' ר' ר' ר'
הוא קאים קמיה דרב והוא קמעבר שמיטה
אפומיה אמר ליה שקליה דלא לימרו מיכל
קאכיל ליה וקעבר משום כל השקטו וחיכל
את נפשתיכם? אלא דילמא חזירי וחיכל
ליה ורבי יהודה או מייח, קמן מיספ' ספיד ליה:

הדרן עלך א"ר עקיבא

עליו חלל כשיעורו.
תומה לר' רחמי' אפסוק' למימני
ליה הא חלל ליה חלל יומנך כפרק
כלל גדול (עלי דף עה:) (א) שאינו כשר
להניע חזי חזיב אלא המלניע*
מחקוק
במלך על לזרוע
חזיר והבגיס אין חיב
המצניע לרוע והדוגמא ולרפואה חייב בכל
עסקיניו כגון שהצניעו, ושבה למה הצניעו והשהא קא מפיק ליה סתמא
מדרו

המצניע וכל ארס אין חיביון

עליו חלל כשיעורו.
תומה לר' רחמי' אפסוק' למימני
ליה הא חלל ליה חלל יומנך כפרק
כלל גדול (עלי דף עה:) (א) שאינו כשר
להניע חזי חזיב אלא המלניע*
מחקוק
במלך על לזרוע
חזיר והבגיס אין חיב
המצניע לרוע והדוגמא ולרפואה חייב בכל
עסקיניו כגון שהצניעו, ושבה למה הצניעו והשהא קא מפיק ליה סתמא
מדרו

המצניע ככל ספול

דהא חלשכיה: אלא כשיעורו. בכל אחד שיעור המפורס לו בזרעוין-מחסה ורע קישואין או דילועין או פול המלרי
שנים ובשאר דברים כגון יין או חולניין או גמי כשיעור המפורס בכלל גדול ובהמוליא: מור וספיניו. זה שהלניע פתוח
מכשיעור והוליו. אם חזר ומלך על לזרוע והכניסו: (ד) אינו מייב. בהכנסה זו אלא אם כן יש בו שיעור שלם דכיון דמלך עליו שלל
לזרוע ביעל מחשבתו וצרי הוא ככל ארס: ג' ימיני ספוליא ורע ככל ספול מייב. ואלף על גב דלא לנגעייה מעיקרא להכי
לזרוע דבעינה שיעורא הייט טעמא כדאמרן שאין ארס טורח להוליא גימא אחת לזריעה הלכך מוליא סמא ספסור עד שיהא בו שיעור
זבל זה שהוליא גימא אחת לזריעה כשהוא גלי דעתיה דמרה וחסדיה: אפר אפי. והאי מוליא לזריעה חייב אלא משום דלחשביה כגלענטו
לנגעייה מעיקרא, ומתניין דבעי מלניע, במוציא סמא קאלמר כגון לנטולו מבית חייב אלא משום דלחשביה כגלענטו
ואם חלמך כשר שט בכלל גדול (עה:) (ב) כל שאינו כשר להניע חזי חייב אלא מלניע הא מלניע חייב הכא במזין עסקין דלזניקין
למתיייה כגון שהצניעו האי מלניע לזרוע או לזוגמא וסכת למה מלניעו והסכת מפיק ליה כהמלן לנטולו מבית לבית:
(א) [ענין חז' פי' לה. דים לזולס וחז' חולין סו. דים גמלי'] (ב) [חולין סה: כהנו וכן מלא כספ' יין ונפי' לו: דים כדלאו כהנו גמי' וזו מלמח כפי' רתי] מהו
פרקי (ד) רשי' דים חז' ונכניסו וריע' חז' חייב הדין: (ה) ר' רחמי' אמר וכו' בכל גדול וכל חז' חייב
כשר להניע ואין מלניעין כמותו חז' חייב כולו וכד' ס' דים דמח' חז' חייב ור' רחמי' אמר וכו' חז' חייב
דל: (ו) חז' דים המלניע וכו' פ' כלל גדול וכל שאין כשר להניע ואין מלניעין כמותו חז' חייב:

אמר רבי עקיבא...
עין משפט
דבר מצוה

המס על

המס על

המס על

המס על

המס על

המס על

המס על

המס על

המס על

המס על

המס על

המס על

המס על

המס על

המס על

מאן אר
מצניעין
חב
חב
מבוא
מבוא

ספרים אפסוקי
שבת הרי"ק זמ
או מצניעין חזק
חי אלא

פ' המצניע
ספסור
קמא כל שאינו כשר
לחזיר ואין מצניעין
כמורא חזירי בשבת אין חיב עליו אלא המצניע והשהא קא מפיק ליה סתמא
מדרו